

ŠPÍNÁVÝCH UŠÍCH

„Fujtajbl!“ otrásl se odporem každý, kdo jen pohledem zavadil o Rudolfovy uši. „Mohl bys tam rovnou sázet brambory!“ následovalo většinou.

Rudolf byl milý, dokonce i čistotný chlapec, ale uši si zkrátka nemyl. Když mu do uší natekla voda, pochopitelně omylem, vyváděl jako pomínutý. Maminka ho nabádala, aby nedělal rodině ostudu. Tatínek se rozčiloval, že s takovým čunětem nebude chodit mezi lidmi. Ale všechno málo platné. Na uši si Rudla nenechal sáhnout.

Přes všechna vyhrožování ho toho rána vzali rodiče s sebou do města na nákup.

Rudolf nakupování zbožňoval. V hračkářství byl v sedmém nebi a v papírnictví... Propisky, pastelky, gumy, ořezávátka a vůně nového papíru – prostě nádhera.

V květinářství ale začalo Rudolfovi podivně hučet v levém uchu. Zpočátku tomu nevěnoval pozornost. Měli namířeno do železářství, a to je teprve něco – šroubky, matky, podložky, karabinky, není nic krásnějšího. Jenže potom se ozvalo hučení i v pravém uchu.

Co to je?

A právě když maminka kupovala od řezníka kousek hovězího na polévku, prolétlo mu oběma ušima nepřeslechnutelné prasknutí!

Rudla se vyděsil:

„Mami, mami! Mám něco s ušima!“

„S tím se moc nechlub,“ odvětila maminka nezúčastněně s očima přilepenýma na ručičce řeznické váhy.

Celou cestu domů Rudolf zarytě mlčel. Tušil, že to s jeho ušima není jen tak.

A PAK SE
TO STALO!

Když chtěl vstoupit brankou do zahrady, něco ho zastavilo. Nemohl tam, ani zpátky.

„Rudánku, kde jsi?“ nevěnovala maminka Rudovi obvyklou pozornost. Tatínek totiž rozčileně hodnotil poslední fotbalový zápas a ona mu láskyplně naslouchala. Konečně se na syna otočila:

„Kde se tak l o u d á á á á š ? ! !“

Poslední slovo vyjekla naprosto nekontrolovaně, protože se jí naskytla vskutku nevšední podívaná.

Rudolf vypadal jako jelen šestnáctérák zaklíněný v zahradní brance. Z uší mu vyrůstaly větve, na nichž se nedočkavě nalévaly obrovské pupeny.

Po chvíli strnulého úžasu rodiče zdárně vyprostili Rudolfa z branky a začali zkoumat rostlinu z bezprostřední blízkosti.

„Dejte to pryč,“ kňoural Rudla.

Rodiče by synovi rádi pomohli. Jenže jak? Větve byly přirostlé tak pevně, že jakékoli cloumání či kývání s nimi bylo naprosto zbytečné. A použít sekeru, či pilu? Vyloučeno! To by bylo přinejmenším nerozumné, ne-li šílené.

Zelené pupeny mezitím nabyly velikosti pingpongových míčků.

„Nasedat!“ zavelel tatínek. „Ať jsme tam dřív, než nám kluk vykveté!“

Než bys řekl švec, seděli všichni v autě. A než bys řekl dvakrát švec, už vystupovali před **Výzkumným ústavem botanickým**.

VÝZKUMNÝ ÚSTAV BOTANICKÝ

1.47 m² h
0.58 m² h

Rudolf

1.47 m² h
0.58 m² h

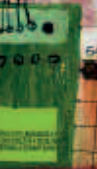
VĚDYŇ ON
VYPADA JAKO
NEVĚSTA

SPIRÁ
LOVNÁ
VÍAZV

WWW
ZZZZ???

0000

NEBUĎ
BLÁHOVÝ
CHLAPČE!

FIIIIHA

BOTANIK
CA-
REBUS

